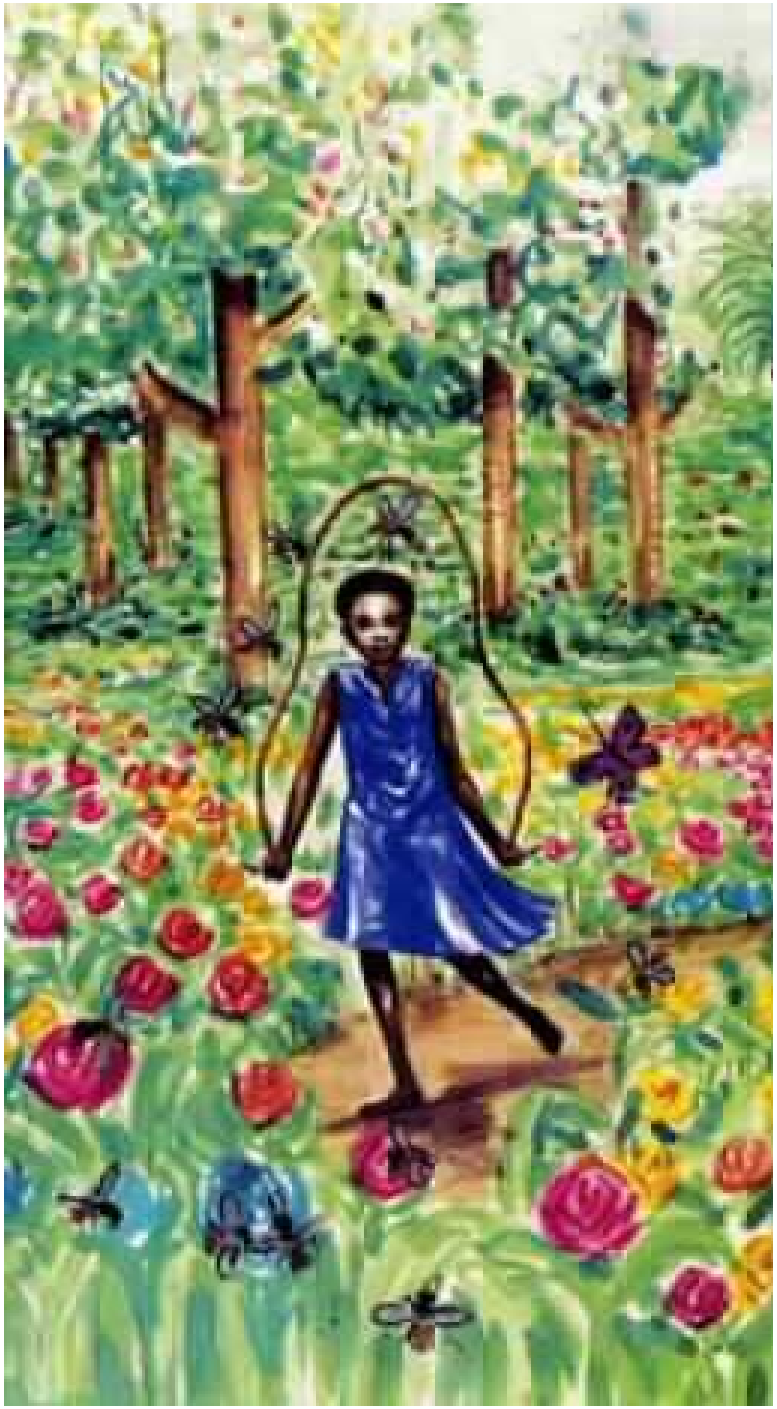

תמרי

מאי תמרינדה

כתב איגנאטיוס מוסונזה

צייר קאבליסה תאוגנה

רואנדה

באי תמרינדה, אי יפה ומלא צבעים, שמות של כולם התחילו באות ת. היו תנקים רבים, תנדים, תאסארים

והייתה גם ילדה יפהפה בשם תמרי. תמרי יכלה לרוץ מהר יותר מכל אחד אחר באי. היו לה לחיים ורודות וצחוק יפה שאפשר לראות את שיניה הלבנות. אך היא הייתה עצלה מאוד. "תמרי, את כל כך יפה וכל כך עצלנית. את לא מסדרת את מיטתך. את לא מצחצחת את שינייך. את לא מטאטאה את הרצפה. את לא עוזרת בבישול. מה אוכל לעשות כדי שתעזרי בעבודה בבית?" אמרה אמה לעתים קרובות, אחרי יום עבודה קשה.
"יש לי דברים אחרים לעשות" הייתה אומרת תמרי והולכת לה.

כל בוקר קמה תמרי מוקדם מאוד מהמיטה ורצה למקום האהוב עליה. היא ישבה בין פרחים והביטה על דבורים האוספות צוף. לבה היה מלא אושר והיא שרה.

לקולה היפה הדבורים הפסיקו את עבודתן. הן נפנפו בכנפיהן ורקדו סביב ראשה. גם פרפרים הצטרפו אליהן. איזה מראה נפלא! תמרי צחקה ושרה עד שהגיע זמן לאכול.

בינתיים אמא שלה סידרה את המיטה שלה, טאטאה את חדרה, בישלה ארוחה, שטפה כלים וצחצחה את שיניה של תמרי. אמא מסכנה לא ידעה מה לעשות עם תמרי, אלא לאהוב אותה.

יום אחד הגיע לתמרינדה מכשף אפור ומכוער מארץ אפורה ומכוערת. הוא התפלא מהמראה. האי היה מלא צבעים! פרפרים צבעונים עפו סביב ראשו. פרחים אדומים, כחולים ולבנים כיסו את המדרונות. ציפורים צבעוניות צייצו על עצים ירוקים.

"הו, זו ארץ יפה הרבה יותר ממה שסיפרו לי. אילו רק יכולתי לגנוב את כל הצבעים האל אמר המכשף האפור. ואז בא לו רעיון. "אם רק האנשים האלה יתעטשו אוכל לקחת את הצבעים."

אך בתמרינדה אף אחד לא התעטש.

הדבורים באו מוקדם מאוד ואספו את אבקת הפרחים עוד כשכולם ישנו, ולפני שבאו הרוחות העליזות. אילו הרוחות העליזות היו מנענעים את הפרחים, האבקה הייתה גורמת לאנשים להתעטש.

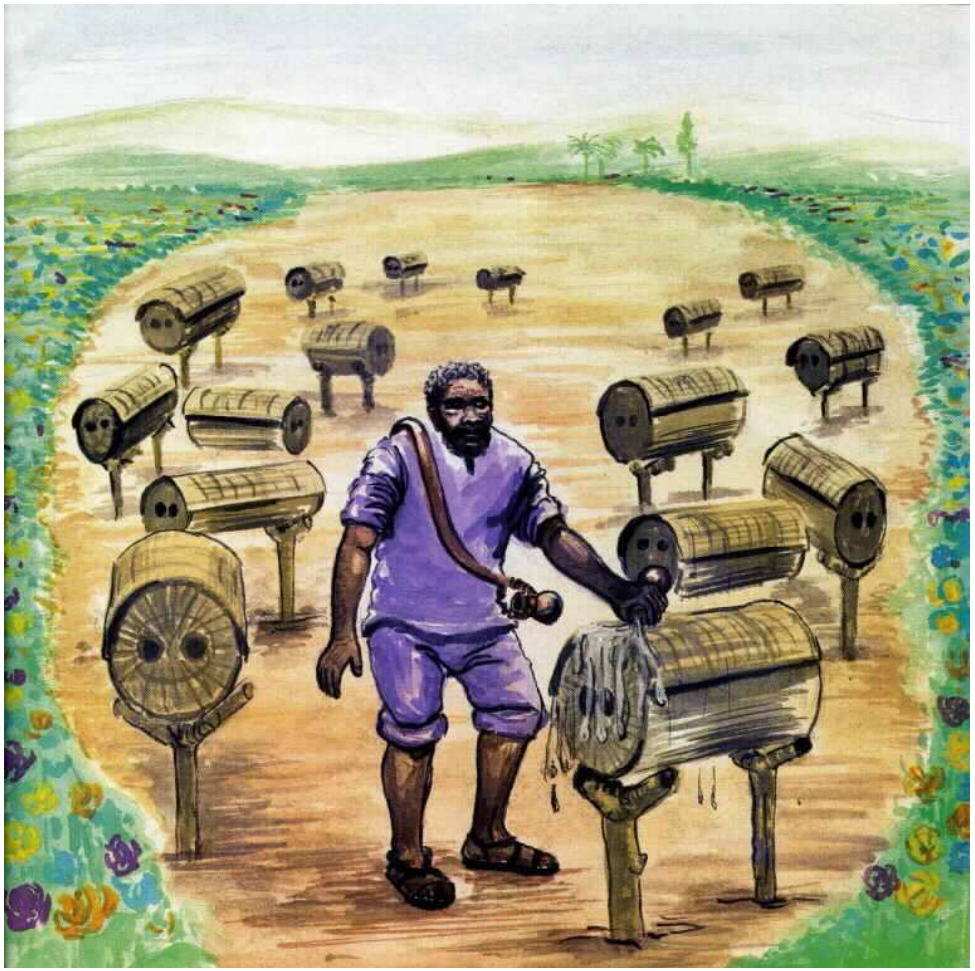

המכשף האפור המכוער עשה דבר נבזה. הוא שפך נוזל מרדים לכוורות הדבורים. הדבורים ישנו חזק והתעוררו מאוחר. רוחות עליזות ששיחקו בין הפרחים נערו את האבקה.
כשאנשי תמרינדה התעוררו האבקה כבר מילאה את האי. הם התעטשו כולם. אטשוווו.
וכל הצבעי הארץ התעופפו!

המכשף היה מוכן. הוא ארג רשת גדולה ומכושפת. הוא השליך אותה ותפס את כל הצבעים. אלא שהוא תפס גם עוד משהו. הוא תפס את תמרי.

תמרי חיכתה לדבורים במקומה האהוב.

תחילה היא שמעה את העיטוש הגדול. גם היא התעטשה. ואז ראתה את כל הצבעים המסתלקים משם והם כולם נפלו פתאום עליה. היא הייתה עטופה בצבעים!

תמרי חשבה תחילה שקשת מהענן נפלה עליה. ואז שמעה את הצחוק הנבזה וראתה את המכשף האפור המכוער. למזלה הוא לא הרגיש בה. הוא התחיל לברוח עם כל הצבעים ועם תמרי. תמרי בכתה מאוד כשהביטה אחורה. האי תמרינדה היה עכשיו אפור ומכוער. הכל היה נראה קודר!

כשתמרי הגיעה לארצו של המכשף ראתה שגם היא אפורה וקודרת. היא מאוד רצתה להיות שוב בתמרינדה. המכשף רץ סביב הארץ שלו שלוש פעמים ושפך את הצבעים. תמרי נפלה יחד עם הצבעים. היא נפלה קרוב לחור בעץ גדול. היא הסתתרה מהר בתוך העץ.

ופתאום - אברה-קדברה.. כל הארץ התמלאה צבעים ויופי. מכשפים ומכשפות רצו והריעו למכשף האפור המכוער!

אבל עכשיו תמרי הייתה רעבה. "מה לעשות?" היא קראה. היא רצתה שאמא שלה תיתן לה לאכול. אך אמא לא הייתה שם. היא הייתה צריכה למצוא בעצמה מזון ולבשל לעצמה. היא הייתה צריכה להכין לעצמה מיטה ולסדר אותה כל בוקר, לטאטא את המקום בו גרה, לצחצח שיניים ולתקן בגדים קרועים.

חודשים שלמים נשארה תמרי בארץ המכשפים וחשבה על אמה האהובה. היא מאוד רצתה לחזור לתמרינדה. ויום אחד היא נזכרה איך שם הדבורים והפרפרים רקדו בשמש הבוקר. היא ניסתה לשיר, כפי ששרה פעם, בביתה.

בינתיים בתמרינדה הדבורים היו מודאגות מאוד כי לא היו יותר צבעים יפים ולא שמעו יותר את שירתה של תמרי. ומלכת הדבורים אמרה לדבורים אחדות לחפש את תמרי ואת כל הצבעים. הן חיפשו הרבה זמן. הן עברו מעל ארצות רבות. עד שמצאו את הארץ מלאת הצבעים ושם ראו את תמרי.

איזו שמחה הייתה זו! כמה מהדבורים חזרו כדי לספר את החדשות הטובות למלכתן, אחדות נשארו עם תמרי לחברה. היא הייתה מאושרת, בכתה וצחקה בו-זמנית.
כשמלכת הדבורים שמעה את החדשות החליטה "אני צריכה לעזור לתמרי. אלמד אותה קסם. היא תדע איך להביא חזרה את כל הצבעים. עכשיו הזמן הנכון כי כל הצמחים ופורחים.
שליחה מיוחדת נשלחה לתמרי עם דבש קסמים. היא זמזמה לאוזנה "בזזזזז..פרחים, בזזזזז..דבש, בזזזזז..קסם, בזזזזז..שיר, בזזזזז..,בזזזזז.

למחרת תמרי קמה מוקדם. היא הכינה לעצמה כוס תה פרחים. היא שתתה אותו עם הדבש המיוחד ששלחה מלכת הדבורים. היא יצאה מהחור שבעץ והתחילה לשיר שיר מיוחד ויפה, שעוד לא נשמע מעולם. שיר מתוק כמו דבש, רך כמו מי גשמים, זך כמו צחוק של ילד, חם כמו קרני שמש. כל המכשפים והמכשפות התעוררו למשמע השיר. הם היו מוקסמים. הם שכחו שהם זדונים.

תמרי רצה שלוש פעמים מסביב הארץ היפה ומלאת הצבעים של המכשף האפור המכוער. ואז היא רצה הביתה. היא רצה, כמו שעוד לא רצה מעולם. כל הצבעים, האדומים, הכתומים, הצהובים, הסגולים והלבנים רצו אחריה. תמרי רצה שלוש פעמים סביב תמרינדה ופיזרה שוב את הצבעים.

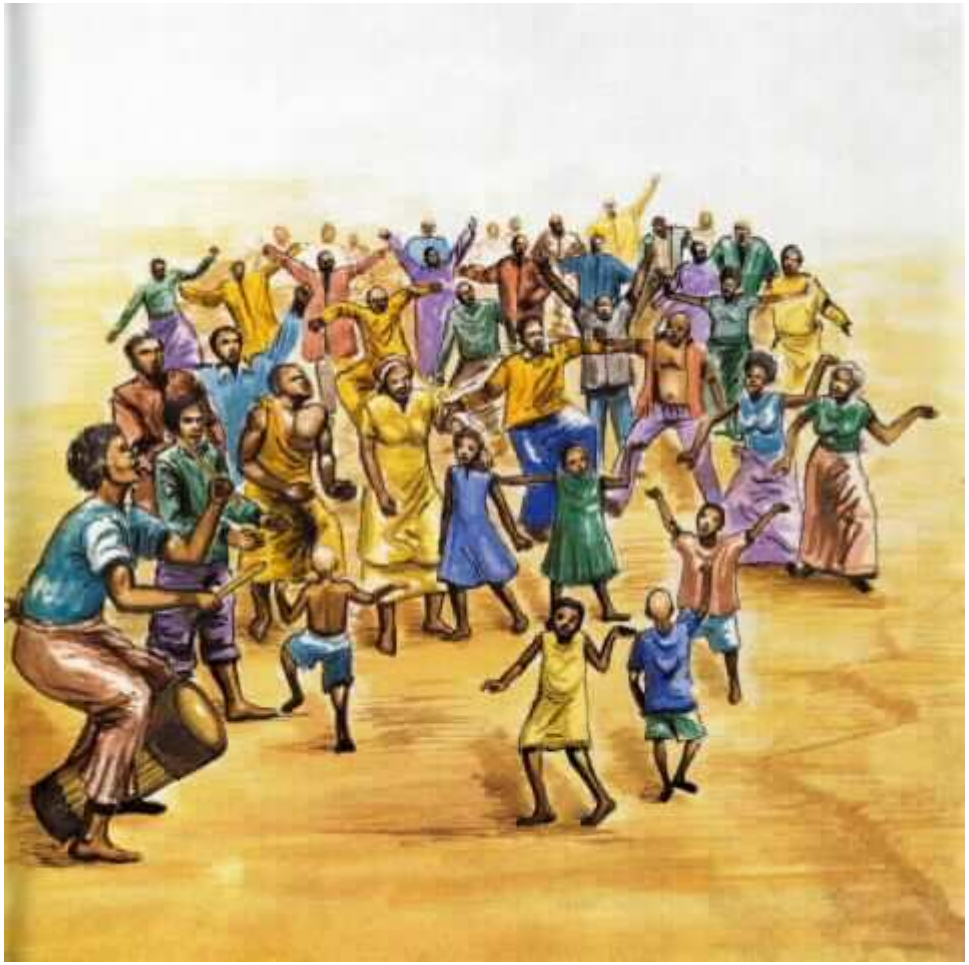

כולם שמחו לראות אותה. הם הריעו לה, שרו ורקדו. אמא שלה הייתה המאושרת ביותר מכולם.

תמרי יכלה עכשיו לעשות הכל בעצמה. היא עבדה קשה ונשארה יפה כמו קודם.

"הו, איזה סיפור של תמרינדה זה יהיה פעם!" אמרה תמרי. היא הלכה למקום האהוב עליה והביטה על הדבורים העמלות. אבל היא קודם עוד צחצחה את שיניה, סידרה את המיטה, טאטאה את הרצפה ובישלה לאמא ולעצמה!

באי תמרינדה, אי יפה ומלא צבעים, שמות של כולם מתחילים באות ת. ושם חיה ילדה קטנה יפהפה בשם תמרי.